

Неділя, 28 жовтня 2012 року

19.29

Я встаю та дивлюся на ліжко, затамувавши подих від страху перед звуками, що нарастають десь із глибини мого горла.

Я не заплачу.

Я не заплачу.

Поволі осідаю навколішки, кладу руки на край ліжка й проводжу пальцями по жовтих зорях, розсипаних на глибокому синьому тлі покривала. Дивлюся на них, доки малюнки не починають розпливатися крізь сльози, що затуманюють мені зір.

Міцно заплющую очі й ховаю обличчя в ковдрі, стиснувши її в кулаках. Плечі починають тремтіти, і ридання, яке я намагалася стримати, безконтрольно виривається назовні. Різким рухом я підводжуся, кричу, зриваю ковдру з ліжка, кидаю її через кімнату.

Зціплюю кулаки й розлючено озираюся в пошуках чогось іще, що можна пожбурити. Зриваю з ліжка подушки й шпурляю їх у дівчину в дзеркалі, якої більше не впізнаю. Спостерігаю, як вона витріщається на мене й безпорадно схлипує. Слабкість у її сльозах мене бісить. Ми біжимо назустріч одна одній, аж поки наші кулаки, вриваючись у скло, розтрощують дзеркало. Я дивлюся, як вона осипається на килим мільйонном блискучих уламків.

Хапаюся за краї комода й штовхаю його вбік, випустивши ще один крик, який надто довго сидів усередині. Коли комод падає, я висуваю шухляди, розкидаю їхній вміст по кімнаті, кручуся, жбурляю та б'ю ногами все на своєму шляху. Хапаюся за легкі блакитні полотна штор і смикаю їх, доки карниз не лускає. Завіски падають поруч зі мною. Тягнуся до коробок, високо навалених у кутку, і хоч я не знаю, що всередині, беру верхню й кидаю в стіну з усією силою, на яку здатне мое 160-сантиметрове тіло.

— Я ненавиджу тебе! — кричу. — Я ненавиджу тебе, я ненавиджу тебе, я ненавиджу тебе!

Я розкидаюся всім, що трапляється під руку. Щоразу як розтуляю рот закричати, відчуваю на язичі сіль від сліз, які стікають щоками.

Раптом мене огортають ззаду руки Голдера й стискають так міцно, що я стаю нерухомою.

Я смикаюся, рвусь і ще кричу. Я вже не думаю, що роблю. Лише реагую.

— Зупинися, — спокійно каже він просто у вухо, проте відпускати явно не збирається.

Я чую його, але вдаю, що ні. Або мені просто байдуже. Я й далі вириваюся з його хватки, та він тільки міцніше стискає.

— Не чіпай мене! — верещу щосили й дряпаю його руки. І знову це його не зупиняє.

Не чіпай мене. Будь ласка, будь ласка, будь ласка.

Тоненький голос відлунням звучить у моїй голові, і я миттєво зм'якаю в руках Голдера. Я слабшаю, а плач сильнішає — він поглинає мене. Я перетворююся на просто флакон для сліз, що не збираються припинятися.

Я слабка, і він перемагає мене.

Голдер послаблює обійми, опускає руки на мої плечі й розвертає обличчям до себе. Я навіть не можу на нього глянути. Тану в нього на грудях від відчуття втоми й поразки, кулаками хапаюся за сорочку, схлиплюю, притискаюся щочкою до його серця. Він кладе долоню мені на потилицю й притискає губи до мого вуха.

— Скай, — каже рівним і незворушним голосом. — Тобі треба йти звідси. Негайно.

Субота, 25 серпня 2012 року

23:50

За два місяці до того...

Хотілося б думати, що всі сімнадцять років життя я ухвалювала переважно правильні рішення. Сподіваюся, інтелект вимірюють «на вагу», і кілька дурних учинків не переважають розумних. Якщо це справді так, то завтра мені доведеться ухвалити до біса багато розумних рішень, бо цього місяця я вже втретє затягую Грейсона через вікно своєї спальні — і це значно переважає терези в бік дурості. Утім, єдиний точний показник рівня тупості нашого вибору — це час... тож подивлюся, чи зловлять мене, і тільки потім діставатиму судівський молоток.

Хоч би який це мало вигляд, я — *не* шльондра. Хіба що визначення шльондри — це та, хто цілується з багатьма, навіть якщо ці люди їй не подобаються. У такому разі аргументів вистачає.

— Швидше, — самими губами промовляє Грейсон по той бік зачиненого вікна — моя неквапливість явно його дратує.